PIERRE MARTIN

MADAM KOMISAŘKA

A ZMIZELÝ ANGLIČAN

PROVENSÁLSKÁ DETEKTIVKA

1. DÍL SÉRIE ISABELLE BONNETOVÁ

KAZDA

PIERRE MARTIN

MADAM KOMISAŘKA

A ZMIZELÝ ANGLIČAN

1. DÍL SÉRIE ISABELLE BONNETOVÁ

KAZDA

O autorovi

Za pseudonymem Pierre Martin se skrývá autor,
který si získal jméno romány odehrávajícími se ve Francii a v Itálii.
Své hlavní hrdince *Madame le Commissaire* vytvořil novou identitu.

Elektronické vydání:

Vydalo Nakladatelství KAZDA, s.r.o.
Všechna práva vyhrazena.
Datum poslední aktualizace: říjen 2026
ISBN: 978-80-7670-326-1
Vytvoření elektronické verze: Sandstudios, 2026

Papírové vydání:

Vydalo Nakladatelství KAZDA, s. r. o., v roce 2026.
Nové sady 2, 602 00 Brno
www.knihykazda.cz
info@knihykazda.cz
tel.: +420 725 565 486
Původní název: Madame le Commissaire und der verschwundene Engländer
Copyright © 2014 by Knaur Verlag. An imprint of Verlagsgruppe
Droemer Knaur GmbH & Co. KG, Mnichov, Německo

1. vydání

Překlad: Martin Richter
Redakce: Štěpánka Syrová
Sazba: ARTEDIT, spol. s r.o.
Návrh a sazba obálky: Pavel Ševčík
Tisk a vazba: FINIDR, s.r.o.
ISBN 978-80-7670-314-8
Naše knihy dodávají na trh Euromedia Group, INFINITY ZOOM, KARAVELA,
Kosmas, LIBRION a Pavel Dobrovský – BETA.
Všechna práva vyhrazena. Kopírování a šíření pomocí obrazu, rozhlasu, televize a internetu či prostřednictvím fotografií, zvukových nosičů a systémů zpracování dat jakéhokoli druhu je možné pouze s písemným souhlasem vydavatele.
Knihy lze zakoupit v knihkupectvích nebo výhodně přímo u nakladatele
na www.knihykazda.cz.

1

Zavřela oči – a o několik vteřin později si uvědomila, že to byla chyba. Zrychlil se jí dech, náhle ucítila tlukot vlastního srdce a ve spáncích jí začalo bušit… Zdálo se jí, že slyší rychlé kroky, viděla dlažbu mokrou od deště, černý citroën, stín Vítězného oblouku, v dálce zaslechla policejní sirény… Pak jí za víčky vyšlehl oslnivě bílý výbuch, hlavou jí proběhly rázové vlny – a vzápětí bylo po všem. Teď už ji obklopovala jen tma a ticho, hrobové ticho. Dech se jí zklidnil. Krouživými pohyby si promasírovala spánky. Potom znovu otevřela oči…

Isabelle Bonnetová seděla na velkém hladkém kameni u kraje málo frekventované silnice. Otřela si pot z čela a pokusila se myslet na něco jiného. Opravdu tu voněla levandule, nebo si to jen namlouvala? Cvrkot cikád byl každopádně skutečný. Pohled jí bloudil po širé krajině, po kopcích ztrácejících se kdesi v mihotavém světle.

V dálce tušila azurově modré moře. Vzpomněla si na akvarel Paula Cézanna, který jako málokdo dokázal zachytit jedinečné barvy provensálské krajiny. Především ty opojné okrové odstíny, modř rozkvetlých levandulových polí a podivný stříbřitý závoj, jenž se vznášel nade vším. Ve svém pařížském bytě měla reprodukci onoho akvarelu zavěšenou nad pohovkou. Probouzela v ní vzpomínky na dětství, téměř zaváté, které si však chtěla uchovat živé.

A teď seděla tady – ne před Cézannovým obrazem, nýbrž ve skutečném světě, ve stínu korkového dubu, na kameni tak důvěrně známém, jako by na něm sedávala už coby malá holčička, s rukama ovinutýma kolem přitažených kolen, bosýma nohama a blond copánky. Jak dávno už to bylo? Celou věčnost – a ještě pár let navrch.

Isabelle Bonnetová si prohrábla vlasy. Už nebyly blond, ale šedivé také ještě ne. Rychlým pohybem si přehodila velkou loknu přes levou polovinu obličeje. Stal se z toho zvyk, i když byla právě jako teď sama. Vlasy zakrývaly jizvu, která se táhla od čela kolem oka až k lícní kosti.

Pohlédla k zalesněnému hřebeni, kde tušila zříceniny kláštera. Jako dítě tam byla s otcem, jenž jí vyprávěl o dlouhé historii kartuziánského kláštera, o mnších žijících v ústraní a modlících se za lidstvo, o svatém Brunovi, o drancování, plenění a úpadku. Předsevzala si, že se tam v příštích dnech vypraví – ne autem, ale pěšky po stezce vedoucí lesem.

Jako tenkrát s otcem, když ještě žil a svět byl v pořádku.

Isabelle Bonnetová si pomyslela, že by na všechno měla jít pomalu. Koneckonců měla čas, víc času než kdykoli v životě. Zajede k moři a vyhledá malou pláž s piniemi, kde se naučila plavat. Přeplaví se trajektem na ostrov Porquerolles, půjčí si tam kolo a dojede na pláž Notre-Dame. Kdysi tam s rodiči piknikovala a ve vodě zkoušela stojku. Vzpomněla si, že Georges Simenon strávil na Porquerolles několik let života a dokonce tam nechal komisaře Maigreta vyšetřovat jeden případ. Právě Simenon označil ostrov za „pozemské oddělení ráje“. Zhluboka se nadechla. Na ráj nevěřila – ani na onom světě, a už vůbec ne na tomto. Spíš věřila v peklo.

Přinutila se vstát a zamířila k autu. První kroky bolely a levá noha neposlouchala tak, jak měla, pak se to ale zlepšilo. Při nastupování ji zabolela záda. Přesto nebyla nespokojená. Už se cítila podstatně hůř, dělala pokroky. A když ze všech možných i nemožných částí těla přicházely signály bolesti, mělo to jednu výhodu. Teď se dokonce musela usmát. Alespoň člověk věděl, že všechno zůstalo na svém místě. Dobrá, existovala sice fantomová bolest, na tu však nechtěla myslet.

Nastartovala motor a vydala se na posledních pár kilometrů. Brzy dorazí do cíle své cesty, do Fragolinu, malé obce v jihofrancouzském departementu Var, kde prožila dětství a od té doby se tam ani jednou nevrátila – leda ve vzpomínkách.

2

Obyvatelé Fragolinu byli hrdí na to, že žijí v arrière-pays, ve vnitrozemí Azurového pobřeží, v pohoří Massif des Maures, uprostřed lesů korkových dubů a kaštanovníků. K pobřeží sice nebylo daleko, a přece je od shonu kolem Saint-Tropez, Cavalaire nebo Le Lavandou dělily celé světelné roky. Někteří ze starších obyvatel byli u moře jen jednou či dvakrát za život. *Le vieux Georges*, starý Georges, který měl v ústech sotva pár zubů, ale už dopoledne pil první pastis a rád vyprávěl historky, dokonce tvrdil, že moře zná jen jako modrý proužek v dálce. Přitom obvykle pohrdavě plivl na zem. Tam dole se podle něj potulovali jen megalomanští idioti, člověk tam chytil nakažlivé nemoci a hučení v uších. To přece bylo všeobecně známo. Měl by se přijmout zákon, který by zdravým lidem návštěvu pobřežních letovisek zakazoval pod trestem vězení. Zároveň by se turistům měl uzavřít Fragolin. Zamořovali vzduch výfukovými plyny a bez špetky rozumu pobíhali křížem krážem uličkami. Nejpozději v této chvíli si Georges zpravidla objednal druhý pastis. Pak si zapálil gitanku bez filtru, rozkašlal se a začal vyprávět o válce.

Tak daleko jako starý Georges samozřejmě nikdo jiný ve Fragolinu nezacházel. V zásadě nikomu nevadilo, když hosté od moře přijeli utratit peníze.

Clodine se svým obchůdkem *Aux saveurs de Provence* dokonce žila výhradně z turistů. Žádného místního by ani ve snu nenapadlo koupit si u ní mýdlo. Dokonce ani *coeurs*, srdíčka vonící levandulí a citronem. Hotel *Auberge des Maures* vyhledávali hosté, kteří milovali přírodu a podnikali dlouhé túry po okolí. Byla tu restaurace *La Terrasse Provençale*, doporučovaná dokonce průvodcem Michelin. Byl tu krámek s výrobky z korku, před nímž Alain sedával ve starém křesle a čekal na turisty, které by zaujaly jeho vyřezávané misky. Ve Fragolinu se usadili i přistěhovalci: několik umělců, manželský pár ze Švédska, který se rozhodl vystoupit ze systému, hrstka Angličanů a majitelé druhých domovů z Paříže, kteří sem jezdili jen zřídka. Při odpoledním pétanque před *Hôtel de ville*, radnicí, však byli místní mezi svými. Platilo nepsané pravidlo, že koulové hry se smí účastnit jen ten, kdo se v obci narodil. Fragolin sice kráčel s dobou, některé hodiny tu však šly pomaleji a jiné se dokonce zastavily – kdysi před mnoha lety. Fragolin si zachoval mnoho ze svého původního rázu. Možná proto, že obě silnice vedoucí do obce byly stejně úzké jako klikaté. Pro turisty neležel tak příhodně jako například Ramatuelle, Grimaud nebo La Garde-Freinet. Starý Georges se pokřižoval. *„Dieu m'en garde!“* Bůh uchovej!

Isabelle Bonnetová se k Fragolinu blížila po silnici lemované z obou stran platany. Přejela potok a na malém mostě se na okamžik zastavila. Pokoušela se vybavit si obraz starého mlýna – marně.

Odbočila doprava, minula Alainův krámek s korkovými výrobky, který tu za jejího dětství zcela určitě nebyl, a zahlédla ceduli ukazující k *Auberge des Maures*, kde měla rezervovaný pokoj. Pak už se dál nejelo. Před ní se vytvořila kolona několika vozů, což bylo s podivem, protože provoz téměř neexistoval. Nakonec odhalila příčinu zdržení – uniformu místního četnictva. Ten dobrák uzavřel silnici a kontroloval doklady. Isabelle se usmála. Asi se nudil. I tak se člověk může bavit. Jenže tohle byla zábava poněkud jednostranná.

Napadlo ji přejet chodník, předjet čekající auta a strčit četníkovi pod nos některý ze svých průkazů, nejlépe rovnou ten z Elysejského paláce, podepsaný prezidentem Francouzské republiky a zaručující jí veškerá privilegia. Pak si to rozmyslela. Proč by to dělala? Měla čas a pevné předsevzetí odpočívat. Trpělivě tedy čekala, až na ni přijde řada. Četník zasalutoval a požádal ji o *carte d'identité* a řidičský průkaz. Byl přibližně stejně starý jako ona. Isabelle napadlo, že teoreticky mohli jako malé děti vyrůstat spolu.

„Jste od novin?“ zeptal se četník nečekaně ostrým hlasem.

Isabelle tázavě pozvedla pravé obočí. „Od novin? Vypadám tak snad? A proč na tom záleží?“
Četník si ji soustředěně prohlédl. „Odpovězte na otázku! Jste od novin?“
„Ne, nejsem,“ řekla. „Přijela jsem si odpočinout a tamhle v hotelu mám zamluvený pokoj.“
„Odpočinout, no ovšem. Budu vás mít na očích!“
„Mohl byste mi vysvětlit proč? Něco se stalo?“
„Bez komentáře. Ale jestli přece jen jste od novin, budete mít potíže. Se mnou osobně.“ Pokynul jí, aby pokračovala. „*Bonne journée!*“
Isabelle si pomyslela, že přivítání v rodné obci si představovala srdečnější. O chvíli později zastavila na štěrkovém parkovišti u hotelu.
Na opuštěné recepci zazvonila na zvonek stojící na pultu. Chvíli trvalo, než se přibelhala tlustá recepční. Alespoň se přátelsky usmívala a netvářila se tak zachmuřeně jako četník. Zatímco Isabelle vyplňovala ubytovací formulář, do kolonky povolání uvedla „státní zaměstnankyně“ a jako důvod pobytu „dovolená“, recepční jí vyprávěla o příznivé předpovědi počasí, o tom, že snídaně se podává od osmi do deseti a kouření na pokoji je zakázáno – a také o tom, že ji z té spousty práce bolí kolena. Protože má navíc dnes poslíček volno, bude si madam muset odnést zavazadla do pokoje sama.
Isabelle odpověděla, že to není problém, moc toho s sebou nemá. Pak se zeptala, zda existuje nějaký důvod k policejní kontrole, do níž před chvílí narazila. Jestli se něco stalo.
Recepční ukázala na titulní stránku regionálního deníku *Var-Matin*, který ležel na pultu. „Důvod je tady. Všichni teď blázní. Přitom nám to může být jedno. Ti dva přece nebyli od nás.“
Isabelle si přečetla titulek: „Fragolin: Ve vyšetřování vraždy stále žádná horká stopa!“ Pod ním stálo: „Zmizelý Angličan je důvodně podezřelý. Kdo je mrtvá žena?“ Zeptala se, zda si může noviny odnést.
Recepční přikývla. „Nebyli to naši,“ zopakovala. „Tak proč všechen ten povyk? Ať se ti étrangers klidně povraždí navzájem. Koho to zajímá? Akorát nám kazí obchody…“
Isabelle se pobaveně usmála. Zasunula si noviny pod paži, vzala cestovní tašku a vydala se do pokoje. Tam všechno hodila na postel, otevřela modré okenice a vyhlédla na malé náměstíčko s kostelem. Takže teď skutečně dorazila – do vlastní minulosti, z níž si téměř nic nepamatovala. Ve Fragolinu chtěla znovu nalézt sama sebe, zotavit se na těle i na duši a přijít na to, co si počít se zbytkem života.
Když se osvěžila, vzala si dvě tablety proti bolesti a vyrazila na krátkou procházku. Nejdřív zamířila ke kostelu a na malý hřbitůvek za ním. Chvíli jí trvalo, než našla náhrobek. Číst na něm vlastní příjmení – „Bonnetovi“ – byl zvláštní pocit. A pod ním křestní jména rodičů. Datum úmrtí bylo stejné. Oba zahynuli při dopravní nehodě. Isabelle sepjala ruce. Tenkrát byla ještě malá holčička s copánky. Seděla na zadním sedadle a jako zázrakem přežila. Děti často mívají strážného anděla, její rodiče žádného neměli. Pohlédla na hrob. Kdo se vlastně staral o jeho údržbu? Proč nepřinesla květiny? *Mon papa, maman…* Příště. Vrátím se, každý den, dokud tu budu.
Rozloučila se letmým polibkem, v kostele zapálila dvě svíčky a pak se vydala křivolakými uličkami. Pobaveně se zastavila před nízkým dřevěným sloupkem s množstvím ukazatelů:
Centre Village, Vieux Village, Église, Bibliothèque, Boulangerie-Pâtisserie, Boucherie, Écoles…
Přitom bylo všechno vzdálené jen několik kroků. Nejvíc se jí líbila šipka s nápisem *Toutes Directions*. Ukazovala vzhůru, přímo do nebe.
Minula dva domy tak hustě porostlé listím, že se jejich okna téměř nedala otevřít. Pamětní deska u kašny připomínala „Résistance et Brigade des Maures“ a odbojáře, které v květnu 1944 zastřelili nacisté. Břidlicová tabule před malým bistrem *Chez Jacques* nabízela jako *plat du jour*, dnešní specialitu, rybí kuskus. Nakonec stanula před půvabným obchůdkem obloženým světle modrým dřevem. Nad vchodem se ve zdobných zlatých písmenech skvěl nápis *Aux saveurs de Provence*. Před ním stály košíky s různými mýdly a černými tabulkami. Obzvlášť se jí líbila srdíčka v pastelových barvách: *verveine, vigne rouge ou lavande broyée*. Když ze zvědavosti nahlédla výlohou dovnitř, padl jí zrak na nálepku s otevírací dobou a jménem majitelky: Clodine Cassienová.

Isabelle ucítila, jak se jí náhle rozbušilo srdce. Clodine Cassienová? Z dětství si pamatovala sotva pár jmen, ale tohle ano. Clodine bývala její nejlepší kamarádka. Ještě celá léta si dopisovaly a posílaly pohlednice, až to jednoho dne vyšumělo. Clodine Cassienová. Proč si nechala dívčí příjmení? Hloupá otázka, vždyť sama je měla také – protože pro ni kariéra vždycky znamenala tolik, že se jaksi zapomněla vdát. Ale to bylo jiné téma a přemýšlet o něm nechtěla.

Odhodlaně vstoupila do obchodu, který byl až po strop nacpaný provensálskými lahůdkami a suvenýry a voněl jako látkové sáčky plněné levandulí, tymiánem a rozmarýnem. Tmavovlasá žena přibližně jejího věku právě skládala lahve olivového oleje do regálu.

„Clodine?“ zeptala se Isabelle opatrně. „Jsi to ty?“

Žena se otočila a tázavě na ni pohlédla.

„To jsem já, Isabelle. Isabelle Bonnetová. Vzpomínáš si? Už je to dávno…“

O pár vteřin později si padly do náruče. Isabelle, která se považovala za tvrdou ženskou a nesnášela sentiment, musela konstatovat, že má v očích slzy. Protože se Clodine chystala za několik minut zavřít na polední přestávku, domluvily se, že se sejdou v malém bistru, kde dnes podávali kuskus.

Isabelle vyrazila napřed, našla volný stůl a posadila se. Takže ji minulost skutečně dohonila! Byla rozrušená a šťastná. Na sousedním stole leželo stejné vydání deníku *Var-Matin*, jaké měla v *Auberge* na posteli. To s případem vraždy na titulní straně, se zmizelým Angličanem a neznámou mrtvou ženou. Přestože měla myšlenky u Clodine a svého dětství, sáhla po novinách téměř bezděčně a článek přelétla očima.

Fakta byla poměrně skoupá: před dvěma dny našla uklízečka ve vile na kraji Fragolinu mrtvou mladou ženu, polonahou, skolenou několika výstřely – jeden jí roztříštil obličej. Dům patřil svobodnému Angličanovi, který tu žil teprve krátce a o němž se mnoho nevědělo. Muž zmizel.

Četnictvo po něm pátralo a důvodně ho podezíralo, že mladou ženu, pravděpodobně svou milenku, zastřelil. Žádné doklady u ní nenašli, jen kabelku s klíčem, rtěnkou a kondomy. Obličej měla znetvořený natolik, že si nikdo nedokázal udělat představu, jak vypadala.

Isabelle noviny složila a vrátila na místo. Případ ji nechával chladnou. Zažila už mnohem horší věci; ve srovnání s nimi tohle připomínalo dětskou oslavu narozenin. Musela však uznat, že ji to překvapilo. V poklidném Fragolinu něco takového nečekala. Ale proč by tu nemohlo docházet ke zločinům? Byly všude, kde žili lidé. A jestli to někdo věděl, pak právě ona.

Čas s Clodine ubíhal jako voda. Dvěma sklenkami rosé si připily na shledání. Isabelle se dozvěděla, že Clodine nemá děti, je rozvedená a vrátila se ke svému dívčímu příjmení; odstupné od manžela investovala do malého obchůdku, o němž dlouho snila. Obchod nijak zvlášť nevzkvétal, vyprávěla, Fragolin zkrátka ležel stranou všeho dění, ale v sezoně přece jen přijíždělo dost turistů. Z tržeb tak tak přežila slabé měsíce. Vyprávěla i o bratru Pascalovi, kterému v obci patřilo řeznictví. Isabelle si vzpomněla na ceduli ukazující k *Boucherie*. Pascal byl šťastně ženatý a ve vsi velmi oblíbený.

Rozhovor jim přerušil vysoký muž s prošedivělými spánky, který přišel pozdravit Clodine. Vlepil jí tři polibky na tvář, podal Isabelle ruku a zavtipkoval v provensálském nářečí. Isabelle mu sice nerozuměla, ale přesto se přidala ke Clodinině smíchu. Pak muž zase pospíchal pryč.

„Thierry,“ vysvětlila Clodine, „náš starosta a notář. Známe se už dlouho, stejně jako já je rozvedený. Je strašně milý, ale bohužel o mě nestojí.“

Teď přišla řada na Isabelle, aby vyprávěla o sobě. To nedělala ráda. Jakmile šlo o něco osobního, obvykle se zavřela jako škeble. Před Clodine se z toho ale vykroutit nemohla. To, že po smrti rodičů odešla k babičce do Lyonu, si kamarádka pamatovala; tehdy si ještě dopisovaly. Po škole se přestěhovala do Paříže, studovala tam a nakonec vstoupila do státních služeb. Ne, nikdy se nevdala, neměla ani děti, prožila několik milostných vztahů, ale v současnosti byla opět sama. Nevadilo jí to, právě naopak. Samotu měla ráda a nechtělo se jí přizpůsobovat nějakému muži. Kromě toho měla vždycky spoustu práce. Na Clodininu otázku, jak se cítí, odpověděla, že dobře. „*Pas de problème, tout va bien!*“

„Už jako malá jsi neuměla lhát,“ řekla Clodine. „Vůbec ti není dobře, to vidím na první pohled.“

„Ale ano, všechno je v pořádku.“

„Co máš s nohou? Už v obchodě jsem si všimla, že se ti špatně chodí. Jizvu na spánku neschováš, vypadá dost čerstvě. A když jsme si připíjely, třásla se ti ruka. Měla jsi nehodu? Mně to přece můžeš říct."
Isabelle zaváhala. „Ano, menší nehodu," připustila. „Před sedmadevadesáti dny a šesti hodinami. Teď už jsem ale zase v pořádku." Tiše se usmála. „No, skoro."
Clodine ji vzala za ruku. „Co se stalo?"
„Nechci o tom mluvit."
„Tím se to nezlepší."
Isabelle dopila rosé a pokynula číšníkovi, aby jí přinesl další. „Dnes přece nemusím pracovat," řekla na omluvu, „a už ani řídit."
„Tak co se stalo?"
„Souviselo to… souviselo to s mou… s mou prací," zakoktala se Isabelle.
„No tak, povídej. Co vlastně ve státní službě děláš?"
Isabelle se rozhlédla, aby se ujistila, že je nikdo neposlouchá. „Před sedmadevadesáti dny a šesti hodinami vybuchla v Paříži nedaleko Vítězného oblouku bomba…" Dál už nepokračovala.
Clodine na ni vytřeštila vyděšené oči. „Myslíš ten atentát na prezidenta, všechny ty mrtvé… Ty jsi tam byla?"
Isabelle polkla. „Ano, byla." Znovu se pokusila o úsměv. Ukázala na jizvu. „Jak se zdá, byla jsem trochu moc blízko."
Clodine přisunula židli ke kamarádce a objala ji. „To je obrovské štěstí, že žiješ."
Isabelle si přehodila loknu přes spánek. „Pomalu už si taky začínám říkat, že můžu být ráda, že jsem zůstala naživu. Zpočátku mi bylo tak mizerně, že jsem chtěla jen umřít."
„Nerozumím tomu," řekla Clodine po chvíli. „Vždyť tam zasahovaly speciální jednotky, všechno uzavřeli a prezidenta dostali do bezpečí. Myslela jsem, že žádní civilisté nebyli zraněni ani zabiti. Jen příslušníci tajné protiteroristické jednotky…"
Isabelle přikývla. „Ano, je to tak."
„Tak proč ty?" zeptala se Clodine.
Isabelle se napila rosé. „Proč já? Protože jsem té protiteroristické jednotce velela!"
Clodine na ni ohromeně zírala. „To jsi byla ty? Ty jsi zachránila prezidentovi život?"
„Možná ano, ale přišla jsem o spoustu svých hochů. Zvorala jsem to."
„Jsi hrdinka!"
„Ne, pokazila jsem to. První žena v téhle funkci selhala."
„Nesmysl. Za to bys zasloužila vyznamenání."
„*Grand-croix de la Légion d'honneur*," zašeptala Isabelle.
„Velkokříž Řádu čestné legie? To by bylo něco. Takové vyznamenání si zasloužíš."
„Prezident si to myslel také," řekla Isabelle. „Minulý týden mi ho udělil."
„To snad není možné!"
Isabelle zmateně zvedla oči. Třesoucíma se rukama si přejela po obličeji. „Nevím, co se to se mnou děje. Nikdy jsem ti to neměla vyprávět. Ty prášky, rosé…"
„To je v pořádku, neboj se. Nikomu nic neřeknu. Umím držet jazyk za zuby."
Isabelle přimhouřila oči. „Opravdu? Vždyť tě vůbec neznám. Mezi tehdy a dnes leží celý život."
„Budu mlčet jako hrob," ujistila ji Clodine.
Napětí v Isabelle polevilo. „Doufám," řekla s úsměvem, „jinak tě totiž budu muset zastřelit!"

3

O hodinu později se Isabelle vracela do hotelu. Clodine ještě vyprávěla, že odmítla nabídku ministerstva vnitra odejít s plným platem do předčasného důchodu. Na to si skutečně připadala příliš mladá. Pětačtyřicet není věk, kdy by se člověk měl začít válet. Navíc to neodpovídalo její povaze. Zatím si však netroufala vrátit se do práce. Současně měla až po krk rehabilitačních klinik a řečí o posttraumatické stresové poruše. Vzala si tedy časově neomezené *congé sabbatique*, pracovní volno, aby se zotavila. Pak se uvidí. Její nadřízený, s nímž ji pojil přátelský vztah, věděl, že odjela do Fragolinu oprášit vzpomínky na dětství a zotavit se v mírném provensálském ovzduší. Považoval to za dobrý nápad, ale zároveň tvrdil, že jí tam brzy začne z nudy padat strop na hlavu.

Chůze po staré dlažbě ji bolela, zatnula však zuby a snažila se nedat nic znát. Došla na náměstí před radnicí, kde několik mužů hrálo pétanque. Na chvíli se zastavila a pozorovala je. Pak objevila velkou tabuli s mapou Fragolinu. Turistům se tu snažili všechno co nejvíc usnadnit, odtud také ty četné ukazatele.

Měl je snad na svědomí Thierry, šarmantní starosta, kterého poznala v bistru? Líbil se jí, ale jestli právě teď něco opravdu nepotřebovala, byl to muž. Přestala přemýšlet o tom, že je sama, a místo toho na mapě vyhledala ulici, v níž stála Angličanova vila. V novinovém článku uvedli adresu v závorce a ona si ji zapamatovala.

Když ulici našla, napadlo ji, že by tam mohla podniknout příjemnou procházku. Třeba se odtud otevírá hezký výhled do kraje? Ušklíbla se. Moc dobře věděla, že je to chabá výmluva. Po dlouhých letech u *Police nationale* byla zkrátka naprogramovaná navštěvovat místa činu. I když s tímto případem díkybohu neměla nic společného.

Cesta byla strmější, než čekala. S každým krokem však bolest v noze polevovala; pohyb jí očividně prospíval. Zato jí začalo bušit ve spánku, podobné maličkosti se ale naučila ignorovat.

Nakonec dorazila k domu. Poznala ho snadno, protože vstupní bránu přelepovala červenobílá páska: „*Gendarmerie nationale: Accès interdit!*“ Vstup zakázán. Překročit ji neměla v úmyslu. Vlastně pořádně nevěděla, proč sem vůbec přišla. Krásná vila, mrtvá žena a zmizelý Angličan. S největší pravděpodobností partnerský zločin, nic složitého. Muž už byl dávno za horami a v této oblasti ho nikdo nenajde. Místnímu četnictvu vlastně nezbývalo příliš práce. Pravda, hodilo by se zjistit totožnost mrtvé, ale brzy už se po ní nikdo ptát nebude. Doba byla rychlá a média měla krátký dech…

Zhluboka se nadechla a nechala pohled klouzat po krajině a pak dolů na střechy Fragolinu. Nebylo pochyb, že Angličan si pro svou vilu vybral znamenité místo. Možná se mu právě zdálo o domě, o palmách v zahradě a nádherném výhledu? Jestli byl skutečně vrah, těšit se z toho už nejspíš nebude. Návrat nepřicházel v úvahu.

„Vy jste přece od novin, tušil jsem to!“ Před ní stál četník, kterého znala ze silniční kontroly. Neslyšela ho přicházet. Dřív by se jí něco takového nestalo; opravdu z ní zůstal jen stín někdejšího já. Teď si všimla i modrého renaultu četnictva zaparkovaného za domem.

„Kolikrát vám to ještě budu muset opakovat,“ odsekla, „nejsem od novin. Jsem tu na dovolené a právě jsem se vydala na odpolední procházku. Kdybyste tu bránu tak nápadně neoblepil, ani by mě nenapadlo se zastavit. A teď mě prosím omluvte. *Au revoir*.“ Otočila se a pokračovala v cestě.

Četník ji dohonil. „Tak jste zkrátka zvědavá turistka. A jestli něco nesnáším ještě víc než novináře, pak čumily, kteří překážejí policejnímu vyšetřování.“

„Aha, vy jste právě vyšetřoval. Smím se zeptat co?“ opáčila příkřeji, než zamýšlela.

Výhružně pozvedl ukazovák. „Dávejte si pozor. Ještě jedno nevhodné slovo a podám na vás trestní oznámení za urážku veřejného činitele.“

Isabelle zkrotila temperament. Mezi její *Police nationale* a vojensky organizovaným četnictvem sice panovala hluboce zakořeněná a ne vždy přátelská rivalita, ten poctivý muž za to ale nemohl.
Jen vykonával svou práci – i když zjevně netušil, co je při ní podstatné. Ale kdo by také byl v ospalém městečku, jako je Fragolin, připravený na vraždu?
„Mohl byste mi prosím ukázat nejkratší cestu k *Auberge des Maures*," řekla smířlivě, „a hned se mě zbavíte."
Četník neurčitě mávl jedním směrem, zamumlal několik nesrozumitelných slov a odkráčel.
Isabelle si pomyslela, že hledat Angličanovu vilu byl rozhodně hloupý nápad. Neměla k tomu vůbec žádný důvod. Četnictvo, které případ zjevně vyšetřovalo, jak bylo na venkově obvyklé, reagovalo na zvědavce podrážděně. Dobře tomu rozuměla, znala to sama. Rozhodla se, že se případu napříště vyhne velkým obloukem. Měla dost vlastních problémů.
Po návratu do hotelu si zula boty a padla na postel. V telefonu našla zprávu od Clodine s pozváním na večeři. Měl přijít i její bratr Pascal s manželkou Jeanne. Isabelle si pomyslela, že má za sebou náročný den. Byla unavená – ale příjemným způsobem. Zavřela oči a usnula.

4

Na stole ještě stály talíře se zbytky jídla, Clodine zapálila svíčku, Pascal dolil víno a jeho mladá žena Jeanne si pobrukovala starý šanson Edith Piaf: *„Non, la vie n'est pas triste et le bonheur existe…“* Isabelle napadlo, že dnešní večer je důkazem, že život nemusí být vždycky smutný. Snad měla slavná šansoniérka pravdu: *„Tu peux tout changer…“* Dá se opravdu všechno změnit, nějak začít znovu a najít nové štěstí? Kéž by.

„Ještě dvě minuty a budou čokoládové dortíky,“ oznámila Clodine. Z otevřené kuchyně se linula vábná vůně. „*Fondant au chocolat*, uvnitř tekuté. Člověk by před nimi padl na kolena.“

Isabelle se se smíchem chytila za břicho. „Už nemůžu.“

„Jako malá jsi byla na sladké. Vzpomínáš?“

„Když to říkáš, asi to tak bude. Jenže už nejsem malá holka…“

„Ale dnes večer ano.“

„To bych nesměla pít víno…“

„*Santé!*“

Přiťukly si. Isabelle se cítila dobře jako už dávno ne.

O půl hodiny a dva čokoládové dortíky později se znovu pokusila odejít, ale protesty Clodine a Pascala jí to překazily.

Jeanne stála na balkoně a kouřila. Měla krátkou sukni a nádherné nohy. Pascal mohl dopadnout hůř.

Clodine ne bez hrdosti vyprávěla, že Pascal kdysi sloužil v *Légion étrangère*, v cizinecké legii. Už proto se ve vsi těšil všeobecné úctě a často ho volali, když bylo třeba urovnat spor.

Pascal to s úsměvem a mávnutím ruky odbyl. Nesmí se to přeceňovat, ale rád pomůže. Ještě raději však chodí na lov, je tělem i duší *chasseur*.

„Pamatujete si něco bližšího o nehodě, při které zemřeli moji rodiče?“ zeptala se Isabelle nečekaně.

Clodine a Pascal se na sebe podívali. „Ne, vždyť jsme sami byli děti.“

„Později se o tom nikdy nemluvilo?“

„Vlastně ne,“ přemýšlela Clodine nahlas. „Vím jen, že auto vyletělo ze silnice.“

„Řídil tvůj otec,“ řekl Pascal, „to je jisté. Znám tu zatáčku, kde se to stalo. Je za ní prudký sráz, zatraceně nebezpečné místo. Dnes už je tam svodidlo.“

Isabelle ho požádala, aby jí místo nehody popsal přesněji. Clodine přinesla papír a tužku a Pascal nakreslil plánek.

„Nemyslím, že je dobrý nápad zabývat se tím,“ řekla Clodine Isabelle. „Nech minulost odpočívat. V přítomnosti toho máš dost.“

„Nejspíš máš pravdu. Ale o rodičích vím tak málo, vlastně skoro nic. Moje *grand-mère* v Lyonu toho moc nevyprávěla.“

„Na radnici visí portrét tvého otce,“ řekla Clodine.

„Koneckonců byl starostou Fragolinu,“ dodal Pascal.

„Nemáš ve Fragolinu žádné příbuzné?“ zeptala se Jeanne, která se vrátila ke stolu.

„Ne, nikoho. Rodiče neměli žádné žijící sourozence a já jsem jedináček.“

„To je smutné.“

„Vlastně mi to nevadí. Jenže minulost je tím pádem jako vymazaná. Nikdo už mi nemůže vyprávět, co bylo dřív. *Grand-mère* zemřela před patnácti lety.“

„Poslyš, žije ještě stará Florence?“ zeptala se Clodine bratra.

„Ano, myslím, že ano,“ odpověděl.

„Kdo je Florence?“ chtěla vědět Isabelle.

„Florence Chapouletová byla dlouhá léta sekretářkou tvého otce. Vlastně by sis ji měla pamatovat.“
Isabelle zavrtěla hlavou. „Bohužel ne. Zapomněla jsem ji jako skoro všechno.“
„Jestli se opravdu chceš o rodičích dozvědět víc, měla bys ji navštívit. Adresu zjistíme.“
„To je dobrý nápad,“ řekla Isabelle. „A teď už definitivně končím. Musím do postele. Tisíceré díky za nádherný večer.“ Vstala a se všemi se rozloučila polibky na tvář. Pascal s Jeanne ji doprovodili dolů na ulici. K *Auberge des Maures* to bylo pěšky jen několik minut.

5

Druhý den ráno si Isabelle dopřála luxus a nevstala hned. V polospánku se jí zdálo o opuštěné pláži s velikou pinií, o azurovém moři a bílé plachetnici, pak o otci, který si ji houpal na klíně, o matce splétající jí copy, o voňavých levandulových polích – a o báječných čokoládových dortících. Když se probouzela, s úsměvem zjistila, že se jí zdály jen hezké věci. To už dlouho nezažila. Jako by slyšela hlas Edith Piaf: *„Non, la vie n'est pas triste et le bonheur existe…"* Ne, život není smutný, štěstí existuje…

Později splnila včerejší slib a položila na hrob rodičů květiny. Potom zamířila k *Hôtel de ville*, kde hned ve vstupní hale objevila malou galerii obrazů bývalých starostů. Přistoupila blíž, aby si přečetla jména na mosazných štítcích. Pak stanula před portrétem svého otce. Tvářil se přísně a nesmírně důstojně. Isabelle to působilo impozantně – a byla na něj i trošičku pyšná. Na Isabelle to působilo…„Zajímáte se o historii naší obce?"

Otočila se. Za ní stál Thierry Blès, současný starosta Fragolinu. Vypadá vážně zatraceně dobře, musela uznat. Ještě víc ji ale znepokojovalo, že znovu nezaznamenala, když se k ní někdo přiblížil zezadu. Vůbec se jí to nelíbilo a znervózňovalo ji to.

„Ne, ani ne," odpověděla na jeho otázku.

„Na obraze před vámi je *maire* Frédéric Bonnet." Thierry se pousmál. „Takříkajíc můj předpředpředchůdce."

„Já vím," řekla Isabelle. „Byl to můj otec."

Ohromeně na ni pohlédl. „Vy jste jeho dcera?"

„Ano," odpověděla stručně.

„Je mi nesmírnou ctí." Thierry jí dokonale uhlazeně políbil ruku. „Vašeho otce jsem už nepoznal. Narodil jsem se krátce po jeho tragické smrti."

„Takže jste o několik let mladší než já," konstatovala Isabelle.

Zatvářil se pochybovačně. „To není možné," prohlásil galantně. „Jak to, že jsme se nikdy nesetkali?"

„Po smrti rodičů si mě vzala babička do Lyonu. Od té doby jsem tu nebyla."

„Smím vás pozvat na večeři?" zeptal se Thierry spontánně. „Abych vás jako starosta ve Fragolinu oficiálně přivítal. Dcera *maire* Bonneta, tomu nemohu uvěřit."

Isabelle zaváhala jen krátce a pak souhlasila. „Ráda, ale pod jednou podmínkou: nikomu to neřeknete."

„Že spolu jdeme na večeři?"

Rozesmála se. „Ne. Kdo jsem."

„To pro mě bude těžké. Clodine to ví, že?"

„Ano, Clodine, její bratr a jeho žena Jeanne. To stačí. Alespoň zatím. Chci mít klid."

Thierry slíbil, že ji ve dvacet hodin vyzvedne v hotelu. Zdálo se, že se skutečně těší.

O necelou hodinu později stála v těsné zatáčce u svodidla a hleděla do hloubky. Tady tedy auto jejích rodičů sjelo ze silnice. Není divu, že nepřežili. Záhadnější bylo, jak mohla ona vyváznout bez úhony. Zřejmě měla mimořádně bdělého strážného anděla – poprvé jí zachránil život v dětství a podruhé přesně před osmadevadesáti dny. Otočila se a prohlédla si silnici. Byl její otec tak neopatrný řidič? Mohlo dojít k technické závadě? Byli nějací svědci? Zemřeli rodiče na místě? Jedna otázka za druhou a na žádnou neznala odpověď. Pomalu se vrátila k autu. Na houpačce pocitů právě znovu klesla na samé dno.

Při cestě k moři si Isabelle nevybrala žádnou konkrétní trasu. Neměla ani skutečný cíl; na nevyhnutelných kruhových objezdech odbočovala spíš intuitivně a po několika zajížďkách se opravdu dostala na pobřežní silnici. Jela dál a zaparkovala kdesi, kde zahlédla schody sestupující k vodě. Teď seděla na malé pláži, téměř stejně krásné jako v jejích vzpomínkách – jen ne tak prázdné. Měla plavky a kolem boků uvázané pareo. Ještě se trochu styděla za jizvy na

levé noze a bledou kůži. Pak si řekla, že je to úplně jedno, shodila šátek a bez ohledu na bolest vběhla do moře. Plavala daleko od břehu, nechala se unášet vlnami, cítila, jak jí ochabují svaly, a nakonec se kraulem vrátila.
Hrdě prošla mezi lidmi k ručníku a osušila se. Edith Piaf měla pravdu: „*Tu peux tout changer!*“ Všechno můžeš změnit, záleží jen na tobě! Natáhla se do písku a vychutnávala sluneční paprsky na kůži. Tohle byla nejlepší terapie, všichni šamani a psychologové jí mohli být ukradení.
Později si kladla otázku, zda byla náhoda, že právě ve chvíli, kdy přemýšlela, jak by mohla změnit svůj život, zazvonil v plážové tašce telefon. Na displeji viděla, kdo volá. Krátce zaváhala a pak hovor přijala. Maurice nebyl jen otcovský přítel; na ministerstvu vnitra byl také jejím nejvyšším nadřízeným.
„Ahoj, *chérie*, jak se máš?“ přivítal ji.
„*Ça va,*“ odpověděla Isabelle. „Mám se dobře.“
„Už se nudíš?“
Zadívala se na moře. „Vůbec ne. Právě si zvykám nic nedělat.“
„*Oh là là*, to zní nebezpečně. Znám přece svou malou Isabelle. Nevydržíš to ani týden, pak mi zavoláš a na kolenou budeš prosit, abych tě nechal zase pracovat.“
„To si nemyslím. Nechci odjet, líbí se mi tu.“
„Jsi ve Fragolinu, že?“
Isabelle se usmála. „Pořád mám služební mobil, takže přesně víš, kde jsem.“
„Nikdy by mě nenapadlo…“
„Jistěže ne. Milý Maurici, děkuji, že voláš. Ale jak říkám, nechci odsud, vždyť jsem právě přijela. Je mi dobře. No, relativně dobře, tobě nic vysvětlovat nemusím.“
„Mám z tebe radost. A vůbec nechci, abys odjížděla. Zůstaň, kde jsi. Fragolin je určitě nádherný. A moře tak blízko, pláž…“
„Takže jsi mě přece jen lokalizoval, ty mizero.“
Maurice se rozesmál. „*Non, non*, to bylo jen vnuknutí. Poslouchej: mám pro tebe nabídku. Můžeš si ji rozmyslet do zítřejších osmi ráno. Nebudu se zlobit, když odmítneš, ale hodně by mě to překvapilo. Byla by to pro tebe nejlepší terapie, věř mi.“
Isabelle se převalila na břicho a prsty u nohou si hrála s pískem. „Poslechnout si to můžu.“
„Nic velkého a zaručeně bez stresu.“
„Tak už s tím ven!“
„Ve tvém poklidném a překrásném Fragolinu našli neznámou mrtvou ženu a jeden muž zmizel…“
„Ten Angličan. Vím. Vyšetřuje četnictvo.“
„Už ne.“
„Jak to?“
„Po uzavření prvotního ohledání důkazů příslušným státním zástupcem využil vyšetřující soudce v Toulonu své pravomoci a předal případ *Police nationale*. Nic zvláštního, rutinní postup. Dozvěděl jsem se o tom náhodou u kávy s jedním kolegou. Richardem, znáš ho, byli jste spolu na École de la magistrature.“
„Samozřejmě. Dřív jsme spolu běhali.“
„Když jsem Richardovi vyprávěl, že právě dlíš ve Fragolinu a umíráš nudou…“
„To není pravda, vždyť jsem sotva přijela!“
„Neskákej mi do řeči, jsem tvůj nadřízený! Takže Richard řekl, že bys pro zjednodušení mohla případ převzít ty. Nemuseli bychom nikoho posílat.“
„Už je to dlouho, co jsem něco takového dělala.“
„Já vím, ale patřila jsi k nejlepším. Proto jsi také udělala kariéru. Otázka zní, zda se chceš na pár dní znovu snížit na úroveň úplně obyčejné policejní práce. Mohlo by to být příjemné rozptýlení, ne? A zůstala bys ve Fragolinu.“
„Hmm.“ Isabelle si prohrábla mokré vlasy.
„Aby nedošlo k nedorozumění, mohli bychom tě formálně degradovat…“
„Zbláznil ses?“
„…a vrátit ti hodnost *commissaire*. Samozřejmě jen dočasně, dokud vyšetřování neskončí a ty se nerozhodneš, jak si představuješ další profesní život. Jak víš, všechny dveře máš otevřené.“